

บันทึกถึงคุณยาย

จิตนิภา เวชพันธุ์

R7028

วันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ หลานได้โทรศัพท์ถึงคุณแม่ ขอให้คุณแม่ช่วยไปดูแลน้องเดช น้องณัฐ เพราะวันที่ ๒๘ หลานจะเดินทางไปวัดอัมพวันกับคณะ เพื่อกราบเรียนหลวงปู่พระราชสุทธานวมงคล (หลวงพ่อจรัญ) เกี่ยวกับการเข้าค่ายปฏิบัติธรรมที่โรงเรียน หลานแทบไม่เชื่อหูตัวเอง เมื่อคุณแม่บอกว่าคุณยายอาการทรุดลงมาก ให้อะไรก็ไม่ยอมทาน เพราะวันที่หลานไปเยี่ยมคุณยายที่โรงพยาบาล คุณยายยังพูดคุย ดี मनมน กินขนมที่หลานกับพี่น้อยนำไปเยี่ยมได้เหมือนคนปกติ ยังจำได้ว่าคุณยายบ่นตลอดว่าอยากกลับบ้าน และบอกนางพยาบาลว่า คุณยายบัสสวาระออกแล้ว ทำเอานางพยาบาล คนไข้ข้างเตียงและหลานหัวเราะกันใหญ่ ข้าที่ว่าคุณยายลงทุนพูดปดเพราะอยากกลับบ้าน

หลังจากทราบข่าวคุณยายคืนนั้น หลานได้จัดรูปห้าดอกตามคำแนะนำของคุณลุงบุญส่งที่ได้เคยแนะนำเอาไว้ว่าหากต้องการให้หลวงปู่แม่เมตตาให้ ให้จัดรูปห้าดอก อธิษฐานถึงหลวงปู่แล้ว นำไปปักไว้กลางแจ้ง หลานได้อธิษฐานขอให้หลวงปู่ช่วยแม่เมตตาให้คุณยายหายวันหายคืนโดยเร็ว ถ้าหากคุณยายจะต้องจากลูกหลานไปก็ขอให้คุณยายจากไปอย่างสงบและมีสติ

วันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ ขณะหลานได้ออกเดินทางจากโรงเรียนขามแก่นนคร คุณลุงบุญส่งได้เมตตาamarosong หลานที่หน้าโรงเรียนขอนแก่นวิทยายน และบอกว่าถ้าเป็นไปได้ก็ให้พักกันสักคืน สำหรับคุณลุงไปด้วยไม่ได้เพราะไม่สบายและเพิ่งกลับจากพาคณะอื่นไป ขณะที่นั่งรถไป ความดีงามของคุณยายได้ผุดขึ้นมาในความทรงจำมากมายโดยเฉพาะภาพที่คุณยายกับหลานเคยไปปฏิบัติธรรมด้วยกัน แม้สังขารคุณยายจะเสื่อมถอยลูกเดินแทบไม่ไหว แต่คุณยายก็เพียรถือไม้เท้าเดินจงกรมกลับไปกลับมา แม้จะตีกตี้นเพียงใดเมื่อหลานลืมนตาขึ้นก็ยังเห็นคุณยายนั่งภาวนาและคอยปลุกหลานให้ลุกขึ้นปฏิบัติ คุณยายจะบอกกับหลานเสมอว่า “เวลาทุกนาทีมีค่ายิ่ง เริ่มปฏิบัติเร็วเท่าไวยิ่งดี อย่าให้เหมือนคุณยายที่เริ่มเมื่ออายุมากแล้ว คนที่ผัดวันประกันพรุ่งคือคนที่กำลังเดินถอยหลัง”

อีกภาพที่โดดเด่นในใจหลานตลอดมา คือ ภาพที่คุณยายนั่งรอใส่บาตร คุณยายนั่งรออย่างมีความสุข เมื่อหลวงปู่มา สายตาอันฟ้าฟางของคุณยายมองดูหลวงปู่อย่างชื่นชม ปีติ

มือไม้อันสิ้นเทาของคุณยายค่อย ๆ หยิบอาหารใส่บาตรอย่างบรรจง ก่อนกลับบ้านช่วงที่รอคุณ
แม่มารับ คุณยายพูดตลอดเวลาว่าตั้งแต่เกิดมาไม่เคยฟังเทศน์ได้อิมเท่าครั้งนี้เลย

ตลอดเวลาที่คิดถึงภาพต่าง ๆ ของคุณยาย น้ำตาแห่งความภาคภูมิใจในตัวคุณยายได้
ไหลออกมาโดยไม่รู้ตัว ประมาณ ๑ ทุ่ม รถก็ถึงวัดอัมพวัน หลานและคณะได้เข้าไปกราบหลวง
พ่อ หลานได้กราบเรียนหลวงพ่อเกี่ยวกับการเข้าค่ายปฏิบัติธรรมเพราะใจหลานเป็นห่วงคุณยาย
หลานได้กราบเรียนถามหลวงพ่อว่าก่อนมาที่วัดหลานได้รับข่าว คุณยายไม่สบายมาก ไม่ทราบ
ว่าขณะนี้คุณยายจะเป็นประการใด ก่อนตอบหลวงพ่อได้เมตตาเทศน์เรื่อง “อายุขัย” สรุป
ใจความว่าอายุของคนเรามีกำหนดจริง แต่เราสามารถเลื่อนกำหนดนั้นได้ด้วยกรรมฐาน สุดท้าย
หลวงพ่อได้บอกกับหลานว่า ฝากกลับไปบอกทุกคนด้วยว่า “ถ้าไม่กินข้าว แล้วไม่หายใจ ตาย
แน่หนอ และบอกยายไม่เป็นอะไรแล้วนะ สบายแล้ว” ถึงแม้ทุกคนจะเข้าใจตรงกันว่าหลวง
พ่อกำลังบอกว่า คุณยายได้จากไปแล้วและจากไปอย่างไม่มีวันกลับ หลวงพ่อจึงพูดย้ำคำว่า “ไม่
กินข้าว ไม่หายใจ ตายแน่หนอ” แต่หลานก็ไม่อยากให้คุณยายจากไป หลานตั้งใจเอาไว้ว่า ถ้า
คุณยายหายป่วย หลานจะพาคุณยายไปเข้ากรรมฐานที่วัดอัมพวัน

เกือบ ๔ ทุ่ม คณะหลานจึงได้กราบลาหลวงพ่อ ทั้ง ๆ ที่หลวงพ่อยากให้ทุกคนพักที่วัด
ก่อนสักคืน ตอนเช้าค่อยกลับ อีกทั้งยกตัวอย่างเกี่ยวกับประสออุบัติเหตุของหลาย ๆ คนที่หลวง
พ่อเคยห้ามไม่ให้กลับแล้วไม่เชื่อ หลวงพ่อจะพูดย้ำอยู่ตลอดว่า “เดี๋ยวนี้หลวงพ่อก็ไม่ยอมห้าม
ใครแล้วละ เพราะห้ามแล้วก็ไม่ฟัง” คงเพราะกฎแห่งกรรมอย่างที่หลวงพ่อเทศน์จึงไม่มีใคร
เฉลียวใจว่า หลวงพ่อกำลังเตือนว่าอย่ากลับเลย ถ้ากลับแล้วจะเป็นเหมือนเรื่องที่หลวงพ่อเล่าให้
ฟัง

ความจริงคณะมีโปรแกรมจะพักที่วัด ๑ คืน แต่เนื่องจากมีสมาชิกบางท่านต้องกลับไปทำ
ธุระเกี่ยวกับพิธีเปิดงานใหม่ จึงต้องพากันกลับ ทั้ง ๆ ที่ตั้งใจจะอยู่ปฏิบัติกันสักคืน ก่อนกลับ
หลวงพ่อได้เมตตารดน้ำมนต์พร้อมทั้งแจกเหรียญที่ระลึกครบรอบอายุ ๖๐ ปีให้กับทุกคนโดย
หลวงพ่อกอดตัวกับคณะอื่นที่นั่งอยู่ด้วยกันว่าจะให้คณะครูสามแก่นเท่านั้นนะ เพราะหลวงพ่อ
เตรียมไว้เท่านั้น

ประมาณตี ๒ สิ่งที่คุณคนไม่เคยคิดก็เกิดขึ้น รถที่คณะหลานนั่งกลับได้ประสออุบัติเหตุ
พลิกคว่ำที่อำเภอัญจาคีรีซึ่งอยู่ห่างจากโรงพยาบาลัญจาคีรีไม่มากนัก น่าอัศจรรย์ที่ไม่มีใคร
เป็นอะไรมาก ทั้ง ๆ ที่รถที่มาประสอเหตุเห็นเหตุการณ์เมื่อเห็นสภาพรถต่างพูดตรงกันว่า

“แบบนี้ต้องมีคนตายอย่างแน่นอน” หลานมันใจว่าต้องเป็นบารมีที่หลวงพ่อดีเมตตาให้ อย่างแน่นอน เพราะจำได้ว่าขณะที่รถกำลังจะพลิกคว่ำ เสียงหลายคนหวีดร้องเรียกชื่อหลวงพ่อรวม ทั้งตัวหลานเอง หลานมีความรู้สึกเหมือนมีกระแสอันอบอุ่นโอบอุ้มทุก ๆ คนเอาไว้ หลังจากออกจากตรวจเช็คร่างกายที่โรงพยาบาล กลับถึงบ้าน อ้อมกอดนารายางานว่า โทต้องโทรมาบอกว่า คุณยายเสียแล้วตั้งแต่เมื่อวาน

คุณแม่เล่าให้ฟังว่าคุณยายมีอาการไม่ดีมาตั้งแต่เช้าวันที่ ๒๘ แต่คุณยายก็มีสติ เจ้เนี่ย บอกว่าที่หลานฝากให้บอกคุณยายว่า หลานจะไปวัดอัมพวัน จะขอความเมตตาจากหลวงพ่อดีเมตตาให้หลวงพ่อดีเมตตาให้คุณยาย และขอให้คุณยายพยายามระลึกถึงหลวงพ่อดี บอกคุณยายให้แล้ว แม้คุณยายจะพูดไม่ได้ แต่คุณยายได้พยายามยกมือเหมือนจะบอกว่า คุณยายรับรู้แล้ว

ก่อนที่คุณยายจะจากไป คุณแม่เล่าว่าคุณยายพยายามยกมือ ๒ ข้างขึ้นพร้อมกัน แต่เนื่องจากสังขารของคุณยายเกร็งไปหมดจึงยกได้เพียงให้ ๒ มือค้างไว้ในลักษณะที่เสมอกัน นั่นแสดงว่าก่อนสิ้นลมหายใจ คุณยายก็ยังมีสติจึงได้พยายามยกมือขึ้นพนม

ความจริงทุกคนได้พยายามทำใจนับแต่วันที่คุณยายได้บอกกับคุณแม่ว่า “เมื่อคืนแม่สวดพระกัณฑ์ไตรปิฎกจบหมดแล้ว ต้มกบที่ทำให้แม่กินก็อร่อยมาก แม่กินจนหมดเลย” ทั้ง ๆ อยู่นั้นคุณยายมีอาการหนักมากและทานอะไรแทบไม่ได้แล้ว

คุณยายขา...คุณยายได้จากทุกคนไปแล้วจริง ๆ และเป็นารจากไปอย่างสงบและมีสติตามที่หลานได้อธิษฐานขอหลวงพ่อดีเอาไว้

จากหลาน

จิตนิภา เวชพันธ์ุ์

อาจารย์โรงเรียนขามแก่นนคร

ถ.กสิกรทุ่งสร้าง อ.เมือง

จ.ขอนแก่น ๔๐๐๐๐